

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem v Praze 4, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2012, č. j. ČOI 133409/11/O100/3000/11/12/Če/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci a obsah správních rozhodnutí

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského (dále též „inspektorát“) ze dne 23.11.2011, č.j. ČOI 121784/11/3000/R/HT, sp. zn. 586/30/11. Tímto rozhodnutím inspektorát uložil žalobci úhrnnou pokutu ve výši 100 000 Kč podle § 24 odst.

10 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOS“), za naplnění skutkových podstat správních deliktů podle § 24 odst. 7 písm. a) a písm. h) ZOS. Podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), byla žalobci současně uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS žalobcem zjistili inspektoři při kontrole dne 30.8.2011 v provozovně Kaufland 4710 v Hodoníně u dvou druhů výrobků, dále dne 1.9.2011 v provozovně Kaufland v Uherském Hradišti u pěti druhů výrobků, a dále dne 15.9.2011 v provozovně Kaufland v Uherském Brodě u čtyř druhů výrobků, kdy žalobce pokaždé účtoval jinou cenu, než se kterou byl spotřebitel seznámen před uzavřením kupní smlouvy prostřednictvím cenovky (v souhrnu + 7 Kč, + 27 Kč, + 15 Kč v neprospěch spotřebitele). Správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS se žalobce dopustil porušením právní povinnosti dle § 3 písm. c) ZOS.

[3] K naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS došlo porušením právní povinnosti v § 12 odst. 2 písm. a) ZOS, kterého se žalobce dopustil dne 30.8.2011 v provozovně Kaufland 4710 v Hodoníně u deseti druhů výrobků a dále při kontrole dne 1.9.2011 v provozovně Kaufland v Uherském Hradišti u devíti druhů prodáváných výrobků, když jejich deklarovaná cena budila zdání, že je nižší, než jaká byla ve skutečnosti při ověření přes pokladnu.

[4] Při rozhodování o výši pokuty inspektorát zvážil všechny okolnosti daného případu, zejména s ohledem na § 24b) odst. 2 ZOS. K první skutkové podstatě inspektorát obecně uvedl, že pro spotřebitele je platná ta cena, se kterou je seznámen v okamžiku nabídky (§ 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, dále též „zákon o cenách“), tedy cena uvedená u zboží na regále, nikoliv cena účtovaná na pokladně, o níž se dozví až po skončení nákupu. Jako následek nesprávného účtování vzal inspektorát v úvahu, že spotřebiteli vznikla přímá újma ve výši 49 Kč (peněžní rozdíl 7 Kč, 27 Kč a 15 Kč), což mělo vliv na zvýšení pokuty. V neprospěch žalobce bylo též vyhodnoceno i to, že pokud spotřebitel na nesprávnost účtování neupozornil ihned, pozdější výtky byla problematická, neboť spotřebitel má pouze doklad o tom, kolik peněz za zboží zaplatil, nikoliv však o tom, kolik zaplatit správně měl. V neprospěch žalobce vzal inspektorát rovněž způsob spáchání správního deliktu, když právní povinnost porušil ve třech prodejnách z počtu tří kontrolovaných prodejen a k tíži žalobce vzal i to, že nesprávné účtování bylo zjištěno u 11 položek z celkového počtu 90 zakoupených výrobků (více než 12%). Zjištění svědčila o selhání kontrolních mechanismů v podnikání žalobce a vyjadřovala i pravděpodobnost způsobení finanční újmy spotřebiteli. Porušení bylo zjištěno v každé kontrolované provozovně, výběr jiné provozovny tak nemohl zabránit způsobení finanční újmy spotřebiteli. Zjištěných 12% nesprávně účtovaných výrobků odpovídalo šanci spotřebitele zakoupit si výrobek, který bude nesprávně účtován.

[5] V případě druhé skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS pro porušení právní povinnosti v § 12 odst. 2 písm. a) ZOS vzal inspektorát při rozhodování o výši pokuty v úvahu v neprospěch žalobce následek deliktu, spočívající v přímé hrozbě finanční újmy pro spotřebitele, kteří výrobky zakoupily. Žalobce jednoznačně nezajistil soulad deklarovaných cen výrobků na regále a cen, které byly následně účtovány, což

inspektorát ověřil na pokladně, kde by byla účtována následně vyšší cena. Při zakoupení jednoho konkrétního výrobku v příslušné provozovně dne 30.8.2011 by byl spotřebitel poškozen o 121 Kč a dne 1.9.2011 o 33,60 Kč, v součtu by tak finanční újma činila 154,60 Kč. V neprospěch žalobce byl vzat v úvahu i způsob spáchání správního deliktu, když povinnost byla porušena ve dvou provozovnách ze tří kontrolovaných provozoven (tj. u více než 66% provozoven). Povinnost nebyla dodržena u 19 výrobků z celkem 180 kontrolovaných výrobků (asi 7%). Skutečnosti svědčily o selhání vlastních kontrolních mechanismů, což mělo vliv na výši uložené pokuty. Alarmující nesoulad deklarovaných a skutečných cen bylo třeba vzít v neprospěch žalobce, když při kontrole dne 30.8.2011 by byla spotřebiteli u bezdrátového domovního zvonku účtována částka 349 Kč místo 249 Kč (o 40% více; o celých 100 Kč více), dále u Aquila čaje by bylo účtováno 16,90 Kč místo 12,90 Kč (o 31% více). Při kontrole dne 1.9.2011 by byla u výrobku Jo Jo Kačenky účtována částka dokonce vyšší než 50%. V neprospěch žalobce bylo přihlédnuto též k okolnosti, že žalobce své povinnosti dané § 3 písm. c) a § 12 odst. 2 písm. a) ZOS porušil opakovaně (odkázal v této souvislosti na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2011, č.j. 4 As 33/2010-103, v němž vysvětloval kritérium opakovatelnosti správních deliktů, kdy nejde o znovu sankcionování předchozích správních deliktů, nýbrž je pouze zvažována jednak dostatečnost dříve uložených sankcí, aby se prodávající napříště zdržel deliktního jednání, a jednak účinnost sankcí, aby prodávajícího přiměly k přijetí adekvátních opatření vedoucích k odstranění nedostatků). Inspektorát by kritériu opakovatelnosti nepřikládal velký význam, pokud by povinnosti byly porušovány také ve prospěch spotřebitelů a byly jim účtovány ceny nižší, než deklarované, což ale v praxi nebylo zaznamenáno. Ve prospěch žalobce bylo přihlédnuto k tomu, že s kontrolními orgány řádně spolupracoval a snažil se prostřednictvím svých zaměstnanců poskytnout veškeré informace. Kontrola tak mohla proběhnout efektivním a hospodárným způsobem.

[6] Za porušení právních povinností uložil inspektorát žalobci úhrnný trest, přitom využil absorpční zásady a uložil pokutu za jedno nejprůšnější postižitelné jednání (správní delikt dle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS) a ostatní jednání (správní delikt dle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS) bylo přitěžující okolností. Vyhodnocením zákonných kritérií s přihlédnutím k okolnostem ve prospěch i neprospěch žalobce, byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, přitom za každý ze spáchaných správních deliktů mohla být uložena pokuta až do výše 5 mil. Kč dle § 24 odst. 10 písm. d) ZOS. Inspektorát měl za to, že pokuta v uložené výši bude znatelná v majetkové sféře žalobce a nikoliv zanedbatelná, čímž bude splněna její preventivní a výchovná funkce. Nejde o pokutu excesivní, nýbrž odpovídající kontrolním zjištěním, počtu kontrolovaných jednotek, kritériu opakovatelnosti, a také daným porušením. Porušení ve smyslu § 3 písm. c) a § 12 odst. 2 písm. a) ZOS se žalobce mohl neoprávněně obohatit o 170 Kč a dále o 121 Kč u následku porušení § 12 odst. 2 písm. a) ZOS. Se všemi kontrolními protokoly byl žalobce řádně seznámen a námitky proti nim nepodal.

[7] Žalovaný přezkoumal k odvolání žalobce prvostupňové rozhodnutí inspektorátu a především konstatoval, že inspektorát učinil ve věci potřebná skutková zjištění, nepochybil při právním hodnocení předmětné věci, nedošlo k žádným vadám řízení, které by způsobovaly nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí. Odvolání proto žalovaný zamítl a vyjádřil se k jednotlivým odvolacím námitkám. Za nedůvodnou označil námitku žalobce, že v § 24

odst. 10 písm. d) ZOS není stanovena dolní hranice sankce, a proto prvoinstanční orgán nemohl použít tuto formulaci. Žalovaný neshledal na použité formulaci nic závadného. Za předmětný správní delikt může být uložena pokuta do 5 mil. Kč. Správní orgán byl povinen uložit za něj pokutu ve výši alespoň 1 haléře (nejnižší platná nominální hodnota české měny při úhradě bankovním převodem) a zároveň nepřesahující stanovenou horní hranici 5 mil. Kč. Byla-li pokuta uložena ve výši 100 000 Kč v posuzovaném případě, pak při zákonném rozpětí 1 haléř až 5 mil. Kč šlo stále o pokutu při spodní hranici zákonné sazby.

[8] Žalovaný označil za nedůvodnou námitku žalobce týkající se porušení zásady zákazu dvojího přičítání, kdy měl do rozhodování o výši pokuty inspektorát nesprávně zahrnout úvahy, že poctivost prodeje je základní povinností prodávajícího, a že spotřebitel oprávněně předpokládá, že zboží bude účtováno za ceny, s nimiž byl seznámen v okamžiku nabídky. Žalovaný k tomu uvedl, že předmětné skutečnosti byly inspektorátem pouze obecně konstatovány v rámci úvodní pasáže, a to ještě před tím, než inspektorát přistoupil k samotnému hodnocení konkrétních skutečností, které podřazoval pod zákonná kritéria dle § 24b odst. 2 ZOS. Inspektorát přihlédl pouze k relevantním skutečnostem při ukládání pokuty a porušení zásady zákazu dvojího přičítání, tedy zohlednění znaků skutkové podstaty správního deliktu i při ukládání pokuty, se nedopustil.

[9] Žalovaný nepřisvědčil ani námitce žalobce týkající se přičítání skutečností, které byly v rozporu se skutečným stavem věci, tedy, že neupozorní-li spotřebitel na vady účtování ihned nebo těsně po něm, je odstranitelnost škody dosti problematická. V případě pozdější stížnosti na nesprávnost účtování má totiž podle žalovaného spotřebitel pouze mizivou možnost prokázat, že v den jeho nákupu byla u zboží umístěna v regále cena s jinou cenou, než jaká mu byla ve skutečnosti účtována. Účetní doklad pouze prokazuje částku, kolik spotřebitel zaplatil, nedokládá však, kolik zaplatit správně měl. V hypermarketech je velké množství výrobků, spotřebitel si těžko může zapamatovat ceny jednotlivých položek, navíc cena zboží je často měněna, a tak spotřebitel snadno ztratí přehled o tom, za jakou cenu byl výrobek nabízen a zda mu byl správně účtován. Případné vrácení zboží a vyplacení peněz zpět není zcela využitelným řešením, neboť převážnou část zboží tvoří potravinářské a drogistické výrobky, které jsou zpravidla krátce po nákupu otevřeny nebo spotřebovány, což brání jejich vrácení a vyplacení peněz zpět spotřebiteli.

[10] Žalovaný dále nesouhlasil s odvolací námitkou žalobce, že prvoinstanční správní orgán přihlédl při rozhodování o výši pokuty k obecným neindividualizovaným tvrzením, popisujícím následek, který je deliktu dle § 12 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 24 odst. 7 písm. a) ZOS z jeho povahy vlastní (nabídnutím výrobku, jehož cena budí zdání, že je nižší, vzniká následným účtováním vyšší ceny spotřebiteli újma – peněžní rozdíl v jeho neprospěch, přitom následek spočívající v přímé hrozbě finanční újmy pro spotřebitele, kteří by výrobky zakoupili, byl vzat v neprospěch žalobce), a tedy nemůže k těmto skutečnostem přihlédnout při rozhodování o výši pokuty, protože by porušil zásadu zákazu dvojího přičítání. Žalovaný k tomu zdůraznil, že skutečnosti byly inspektorátem pouze úvodem konstatovány a nikoliv hodnoceny, což bylo patrné z použité formulace. V žádném případě nešlo o pouhá obecná neindividualizovaná tvrzení. Konkrétní citaci z prvostupňového rozhodnutí žalovaný dovodil, že žalobce nezajistil soulad deklarovaných cen a cen, které byly následně účtovány, což bylo posléze ověřeno přes pokladnu, a proto by byl spotřebitel v provozovně dne 30.8.2011 poškozen o 121 Kč a dne 9.9.2011 o 33,60 Kč. K tíži žalobce tak inspektorát hodnotil

konkrétní exaktní skutečnosti, které dostatečným způsobem individualizovaly posuzovaný správní delikt. Závěr o přímé hrozbě finanční újmy pro spotřebitele byl postaven na konkrétních zjištěních a byl dostatečným způsobem skutkově podepřen. Přípustnost hodnocení možných negativních následků správního deliktu k tíži pachatele vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26.2.2010, č.j. 4 Ads 123/2009-99, kdy připustil, že pouhá možnost ohrožení práv spotřebitelů, může být považována za škodlivý následek protiprávního jednání v případě, že tato možnost ohrožení je dostatečně skutkově podepřena.

[11] Žalovaný neshledal důvodnou ani odvolací námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stran hodnocení způsobu protiprávního jednání, když v neprospěch žalobce měly být hodnoceny skutečnosti popisující toliko naplnění znaků skutkové podstaty (žalobce nezajistil soulad cen deklarovaných a účtovaných, selhaly jeho kontrolní mechanismy, byl zjištěn alarmující nesoulad deklarovaných a skutečných cen), čímž mělo dojít k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Tvrzení, že žalobce nezajistil soulad cen deklarovaných a účtovaných, však bylo žalobcem vytrženo z kontextu, inspektorát toto nehodnotil k tíži žalobce, nýbrž v této souvislosti hodnotil přímou hrozbu finanční újmy pro spotřebitele, která byla v prvoinstančním rozhodnutí vyjádřena konkrétní peněžní částkou. Selhání kontrolních mechanismů v podnikání žalobce bylo správně hodnoceno k jeho tíži, protože jde o „způsob spáchání“ správního deliktu ve smyslu § 24b odst. 2 ZOS, a nikoliv o popis znaků skutkové podstaty. Inspektorát neuvedl, že v neprospěch žalobce přihlédl k tomu, že cena výrobku byla nesprávně účtována, to by bylo porušením zásady zákazu dvojího přičítání. Naopak důvod nesprávného účtování (např. selháním kontrolních mechanismů) již není zákonným znakem protiprávního jednání, a proto jeho zohledněním při vyměřování pokuty nemůže dojít k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Hodnocení alarmujícího nesouladu deklarovaných a skutečných cen bylo v prvoinstančním rozhodnutí specifikováno konkrétními peněžními částkami, a také procentuálně. Nejedná se o dvojí přičítání, nýbrž o skutečnosti jdoucí nad rámec zákonných znaků skutkové podstaty, a také vypovídající o závažnosti spáchaného správního deliktu, které nepochybně musí být zohledněny.

[12] Žalovaný odmítl i poslední odvolací námitku, že inspektorát přihlédl při vyměřování pokuty ke „kritériu reakce na zjištění protiprávního jednání“. Prvoinstanční orgán na str. 5 jeho rozhodnutí pouze uvedl, že nemůže ve svém rozhodnutí jakkoliv zareagovat na argumentaci žalobce obsaženou v podaném odporu, protože byla neurčitá a nepřezkoumatelná. Prvoinstanční orgán připomněl i veškeré kontrolní protokoly s tím, že žalobce proti nim nepodal námitky a ani se k nim nevyjádřil. Podle žalovaného neměla žádná z uvedených skutečností vliv na výši pokuty, přitom se s její výší ztotožnil, neboť odpovídala okolnostem případu. Prvoinstanční orgán ji řádně odůvodnil a podané odvolání ani obsah spisu neodůvodňovaly její snížení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[13] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobce předně namítl, že pro potvrzení rozhodnutí inspektorátu žalovaným nebyly splněny podmínky. Žádné z rozhodnutí (inspektorátu i žalovaného) nemá zákonné náležitosti, obě jsou nepřezkoumatelná, spočívají na nesprávném právním posouzení věci, jsou v rozporu se skutečným stavem věci, nemají oporu ve spisech a uložená pokuta je zjevně nepřiměřená.

[14] Žalobce zdůraznil, že k nezákonnosti napadeného rozhodnutí došlo v důsledku zkrácení práv žalobce, zejména, aby bylo rozhodováno na základě přesně a úplně zjištěného stavu věci. Ve vztahu k rozhodnutí inspektorátu žalobce zrekapituloval námitky, které uplatnil již v odvolání a z tohoto důvodu také odkázal na obsah svého odvolání, které žádal učinit součástí žalobního návrhu. Za nesprávnou označil právní kvalifikaci jednání, podle které je žalobci ukládána pokuta. Není totiž zřejmé, z jakého důvodu je jednání pod bodem 1. prvoinstančního rozhodnutí kvalifikováno jako delikt dle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS, zatímco jednání pod bodem 2. téhož rozhodnutí je kvalifikováno jako delikt dle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS. Rozdílnost právní kvalifikace nebyla v žádném z obou rozhodnutí odůvodněna. Proto jsou obě rozhodnutí nepřezkoumatelná.

[15] Žalobce označil pokutu za nepřiměřenou, především k charakteru jednání i jeho následkům. Šlo totiž pouze o administrativní nedopatření, kdy byla uvedena rozdílná cena na regálové cenové etiketě oproti ceně zadané v pokladním systému. Ke způsobu jednání a konkrétním okolnostem však žalobce musel zdůraznit, že na každé jeho provozovně je prodáváno cca 16 000 druhů výrobků, a proto poměr výrobků, u nichž byly zjištěny nedostatky, a celkového počtu výrobků na provozovně byl dle žalobce velmi nízký, což svědčilo pouhému administrativnímu nedostatku. Ačkoliv se žalobce nemohl z deliktu vyvinut, bylo třeba i tuto skutečnost zohlednit v rámci hodnocení zákonných kritérií při ukládání pokuty, což se nestalo a pokuta ve výši 100 000 Kč je i vzhledem k tomu zjevně nepřiměřená. Nepřiměřená je i ve vztahu k následkům, tedy zjištěnému rozdílu mezi cenou na regálové cenové etiketě a cenou v pokladním systému.

[16] Žalobce dále uvedl, že za účelem snížení výše uvedených negativních důsledků zavedl systém, podle něhož při zjištění cenového rozdílu vyplácí zákazníkům zpět tento rozdíl, a zákazníkům je tak vždy účtována cena nižší, tj. cena na regálové etiketě. O funkčnosti tohoto systému má žalovaný povědomost (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 23.1.2012, č.j. ČOI 133401/11/O100/3100/11/12/Če/Št). Tuto okolnost byly správní orgány povinny hodnotit v zákonných kritériích pro ukládání pokuty a přičítat ji ve prospěch žalobce. Z napadeného rozhodnutí je však dle žalobce zjevné, že tato okolnost ve prospěch žalobce přičítána nebyla, což byl nesprávný postup.

[17] Žalobce žalovanému vytkl, že se v napadeném rozhodnutí nevypořádal řádně s odvolacími námitkami. V případě první odvolací námitky žalobce setrval na stanovisku, že pokuta ve výši 100 000 Kč není pokutou uloženou při samé spodní hranici zákonného rozpětí, a to i v případě připuštění výkladu žalovaného, že nejspodnější hranicí je jeden haléř, protože v daném případě byla pokuta uložena v částce o 99 999,99 Kč vyšší.

[18] V případě druhé odvolací námitky měl žalobce za to, že závěry žalovaného byly účelové. Prvoinstančním orgánem použité „obecné skutečnosti“ byly dle žalobce hodnoceny právě při rozhodování o pokutě a její výši. Přitom šlo o typové znaky rozhodné pro právní kvalifikaci a aplikaci správného zákonného rozpětí, v němž lze pokutu uložit. Proto k nim již nebylo možno přihlížet při rozhodování o konkrétní pokutě a její výši. Byla tak porušena zásada zákazu dvojího přičítání.

[19] Se čtvrtou odvolací námitkou se žalovaný dle žalobce nevypořádal vůbec. Ke správnímu deliktu podle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS ve spojení s § 12 odst. 2 písm. a) ZOS

(bod 2. prvoinstančního rozhodnutí) žalobce původně namítal, že prvoinstanční orgán použil pouze obecná neindividualizovaná tvrzení popisující následek, který je uvedenému deliktu z jeho povahy vlastní (v případě poskytnutí ceny výrobku budící zdání, že je nižší, než jaká je ve skutečnosti, vzniká spotřebiteli následným účtováním vyšší ceny peněžní rozdíl v jeho neprospěch, a že v tomto případě byl významnou měrou v neprospěch žalobce vzat následek správního deliktu spočívající v přímé hrozbě finanční újmy pro spotřebitele, kteří by dané výrobky zakoupili), přitom k těmto skutečnostem správní orgán nemůže při rozhodování o výši pokuty přihlédnout, protože, jinak by porušil zásadu zákazu dvojího přičítání. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný pak pouze opakoval tvrzení uvedená prvoinstančním správním orgánem.

[20] K páté odvolací námitce žalobce v žalobě uvedl, že v každé své provozovně nabízí cca 16 000 druhů výrobků, a proto nelze v žádném případě konstatovat, že u žalobce došlo k selhání jeho kontrolních mechanismů nebo že by se jednalo o alarmující nesoulad deklarovaných a následně účtovaných cen. Citovaná expresivní vyjádření prvoinstančního správního orgánu neměla oporu v provedeném dokazování a byla v rozporu se skutečným stavem věci.

[21] Za přiměřenou výši pokuty žalobce považoval částku nepřesahující 65 000 Kč, a proto soudu navrhl, aby rozhodl o změně uložené pokuty, která nebude převyšovat částku 65 000 Kč. V případě, že soud nebude takto postupovat, navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného i prvoinstančního správního orgánu zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[22] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 22.5.2012 soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Napadené rozhodnutí, stejně jako prvoinstanční rozhodnutí byly vydány v souladu s právními předpisy. Jelikož prvoinstanční rozhodnutí bylo bezvadné, žalovaný postupoval správně, když jej potvrdil. Přitom se řádně vypořádal s námitkami žalobce uplatněnými v podaném odvolání.

[23] Otázka právní kvalifikace nebyla žádným ze správních orgánů rozsáhle rozebírána, neboť tato nebyla v průběhu správního řízení žalobcem zpochybňována. V případě porušení § 3 písm. c) ZOS ve spojení se skutkovou podstatou správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS bylo kvalifikováno jednání žalobce, který na pokladně nesprávně účtoval výrobky zakoupené inspektory ČOI, tedy za jinou cenu, než která byla uvedena na regálových etiketách u výrobků. V případě porušení § 12 odst. 2 písm. a) ZOS a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS bylo kvalifikováno to, že informace o ceně výrobků budila zdání, že cena je nižší, než jaká byla ve skutečnosti, což bylo zjištěno inspektory ČOI při kontrole na provozovnách žalobce, kteří kontrolovali správnost deklarovaných cen výrobků přímo v regálech pomocí přenosných čteček, aniž by výrobky kontrolně zakoupili (zde nedošlo k nesprávnému účtování dle § 3 písm. c) ZOS).

[24] Podle žalovaného vyměřil prvoinstanční správní orgán sankci v souladu se zákonem a její výši přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že vzhledem k množství výrobků na provozovně bylo závadné účtování zjištěno jen u relativně malého počtu výrobků, což mělo být zohledněno při vyměřování pokuty jako polehčující

okolnost žalobci. Podle žalovaného by tvrzení žalobce v konečném důsledku znamenalo zcela nelogický závěr, že čím více prodávající prodává různých výrobků (čím větší je sortiment nabízeného zboží), tím více se snižuje jeho míra odpovědnosti za porušení povinností. Takový výklad by nebyl v souladu s úmyslem zákonodárce a obsahem ZOS. Uvedené nebylo možno zohledňovat jako polehčující okolnost pro žalobce.

[25] Argumentace žalobce, že zákazníkům v případě nesprávného účtování vyplácí zpět rozdíl v cenách, nebyla v této věci zcela relevantní, neboť žalobce jako prodávající má povinnost nést následky svého protiprávního jednání. Vyplacení rozdílu zpět spotřebiteli je však podmíněno tím, že si spotřebitel všimne, že došlo k pochybení při účtování. Řadu spotřebitelů nenapadne, že ceny uvedené u výrobků nesouhlasí s cenami účtovanými u pokladny, a proto se nesnaží zapamatovat si ceny všech výrobků, které kupují a následně nekontrolují, zda byly výrobky za stejné ceny účtovány. Většina spotřebitelů cenový soulad nezaznamená, a proto nelze o reálné nahrazení vzniklé škody ani uvažovat.

[26] S odvolací námitkou týkající se pokuty uložené při samé spodní hranici zákonného rozpětí se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal a na obsah napadeného rozhodnutí odkázal. Žalovaný označil tvrzení žalobce, že obecné skutečnosti byly hodnoceny při rozhodování o pokutě, čímž měla být porušena zásada zákazu dvojího přičítání, za zcela demagogická a nezakládající se na pravdě, což potvrzoval samotný obsah prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný uzavřel, že se s tvrzeními a námitkami žalobce uplatněnými v odvolání řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí a shledal je neopodstatněnými.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[27] V písemné replice podané u soudu dne 25.6.2012 žalobce zopakoval dosavadní tvrzení. Neztotožnil se s argumentací správních orgánů, že pokuta byla vyměřena v přiměřené výši. Při určení její výše měl být zohledněn především způsob spáchání správního deliktu, délka jeho trvání, a také jeho následek. Za polehčující měly vzít správní orgány v úvahu to, že žalobce v případě cenového nesouladu okamžitě odstraní spotřebiteli škodu prostřednictvím dorovnání cenového rozdílu zákazníkovi, což v posuzovaném případě žalovaný nezohlednil. Při určení výše pokuty byla v úvahu vzata kritéria, která jsou obecným znakem skutkové podstaty správního deliktu, čímž došlo k porušení zákazu dvojího přičítání. Žalovaný vůbec nehodnotil přitěžující a polehčující okolnosti. Nepřihlédl k tomu, že k žádnému škodlivému následku nedošlo a nehodnotil dobu trvání skutku. Újmou nemohlo být to, že došlo k nesprávnému cenovému označení výrobku oproti ceně v pokladním systému, neboť jak již žalobce uvedl, při nesprávném účtování zákazníkovi dorovná cenový rozdíl. Z odůvodnění rozhodnutí nevyplýval vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na jedné straně a právními závěry na straně druhé. Žalovaný porušil zásadu uvedenou v § 2 odst. 4 správního řádu.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[28] Krajský soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí inspektorátu, včetně řízení předcházejících jejich vydání a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[29] V daném případě žalobce učinil předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o uložení úhrnné pokuty za spáchání jiných správních deliktů dle zákona o ochraně spotřebitele.

[30] Pokud jde o obecně uplatněné žalobní body, soud je neshledal důvodnými, rozhodnutí správních orgánů jsou po formální i obsahové stránce v souladu se zákonem. Nepostrádají žádnou ze zákonných náležitostí. Výroky rozhodnutí o jiných správních deliktech přitom splňují i požadavky kladené i na tento typ rozhodnutí judikaturou (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006/73, ve věci „AQUA Servis, a.s.“, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Rovněž tak nelze rozhodnutí žalovaného považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný se pečlivě zabýval odvoláním žalobce a ve svém rozhodnutí se vyjádřil ke všem odvolacím námitkám.

[31] Žalovaný v posuzovaném případě řádně přezkoumal k odvolání žalobce rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, a to v souladu s uplatněnými odvolacími námitkami, neshledal žádné pochybení, ztotožnil se s hodnocením věci tak, jak uvedl inspektorát, své závěry žalovaný řádně odůvodnil, zabýval se s ohledem na použitou právní úpravu všemi skutečnostmi, které měly vliv na uložení pokuty i její výši. Žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

[32] Žalobce namítal, že rozdílnost právní kvalifikaci postihovaných protiprávních jednání nebyla správními orgány odůvodněna. Soud shodně se žalovaným k tomu uvádí, že naopak z prvoinstančního správního rozhodnutí jasně vyplynuly důvody pro konkrétní právní kvalifikaci konkrétních jednání žalobce. Žalobce námitku k právní kvalifikaci v odvolání ani v průběhu správního řízení nevzněsl. Proto se správní orgány rozsáhlé právní kvalifikaci nevěnovaly ve svých rozhodnutích. Nebylo to však na újmu správnosti právní kvalifikace. Bod bodem 1. výroku prvoinstančního správního rozhodnutí šlo o porušení právní povinnosti správně účtovat ceny při prodeji výrobků dle § 3 písm. c) ZOS a naplnění tak skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS. Bylo sem podřazeno jednání žalobce, který výrobky zakoupené inspektory ČOI v rámci kontrolní nákupu nesprávně na pokladně účtoval, tedy za výrobky účtoval jinou cenu, než která byla uvedena na regálových etikách u předmětných výrobků (prodávající se dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků podle § 3 ZOS). Pod bodem 2. výroku prvoinstančního správního rozhodnutí bylo kvalifikováno porušení právní povinnosti žalobce dle § 12 odst. 2 písm. a) ZOS spočívající v tom, že informace o ceně výrobku, kterou žalobce deklaroval u výrobků přímo v regálech, budila zdání, že je cena nižší, než jaká byla ve skutečnosti, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS, tedy, že prodávající se dopustí správního deliktu tím, že informaci poskytuje v rozporu s § 12 ZOS. V rámci této skutkové podstaty správního deliktu inspektoři ČOI kontrolovali na provozovnách správnost deklarovaných cen výrobků přímo v regálech pomocí přenosných čteček, tj. bez toho, že by výrobky kontrolně zakoupily, a zjistili nesoulad mezi deklarovanými cenami výrobků a cenami pokladními, které by byly spotřebitelům účtovány v případě zakoupení uvedených výrobků. Z výše uvedeného vyplývá, že právní kvalifikace jednotlivých postihovaných protiprávních jednání žalobce byla učiněna v souladu se zákonem a zjištěným skutkovým stavem.

[33] Dalšími žalobními námitkami žalobce především poukazoval na pochybení inspektorátu (jehož postup potvrdil žalovaný), a to shodným způsobem, jak to učinil v odvolání. Soud se

v plném rozsahu ztotožnil s tvrzením žalovaného k těmto námitkám, které vyjádřil jednak v napadeném rozhodnutí a jednak ve vyjádření k žalobě.

[34] Žalobce považoval pokutu za zjevně nepřiměřenou, a to vzhledem k hodnocení způsobu spáchání a následku. Přitom šlo podle žalobce pouze o administrativní nedostatek, nebyl vzat v úvahu (ve prospěch žalobce) široký sortiment výrobků a jen malý počet z nich závadných výrobků pro deklarované a účtované ceny a ani zavedení systému odstranění negativních důsledků žalobcem, kdy žalobce spotřebitelům vyplácí cenový rozdíl mezi cenou deklarovanou a cenou účtovanou na pokladně. Nepřiměřenost pokuty žalobce spatřoval také ve vztahu k rozdílu mezi cenou na etiketě a cenou v pokladním systému.

[35] Inspektorát se zabýval závažností správních deliktů na základě kritérií v § 24b odst. 2 ZODS, kterými jsou způsob spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán, a k těmto přihlídně při určení výměry pokuty. Inspektorát se důkladně zabýval všemi těmito hledisky a své úvahy konkrétně popsal. Posuzování závažnosti deliktu nelze chápat jen jako prostý součet přitěžujících a polehčujících okolností s předem danými matematickými hodnotami, nýbrž je na správním orgánu, aby přihlížel ke všem okolnostem daného správního deliktu jako celku. Jen na základě takového postupu lze určit závažnost správního deliktu a tomu odpovídající výši uložené pokuty. Inspektorát ve svém odůvodnění uvedl všechny kroky a logické úvahy, které jej vedly ke stanovení výše pokuty v konkrétní výši. Prvoinstanční správní orgán vyměřil žalobci peněžitou sankci v souladu se zákonnými požadavky, přičemž její výši řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. V žádném případě nešlo jen o administrativní nedostatek, jak tvrdil žalobce, nýbrž o naplnění skutkových podstat správních deliktů podle § 24 odst. 7 písm. a) a § 24 odst. 7 písm. h) ZOS. Není na místě ani argumentace žalobce vysokým počtem výrobků nabízených v jeho provozovnách, čímž by nesplnění správné informační povinnosti jen u některých výrobců bylo zcela zanedbatelné. Nesprávnost takové argumentace, že čím více prodávající prodává různých výrobků, tím více se snižuje jeho míra odpovědnosti za případné porušení povinností, potvrdilo i rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 6.9.2011, sp. zn. 11 A 51/2011. Obdobný výklad by byl v rozporu s úmyslem zákonodárce a obsahem ZOS. Podle názoru soudu tedy nelze zohledňovat při vyměřování pokuty jako polehčující okolnost široký sortiment a z něm plynoucí jen relativně malý podíl výrobků, u nichž byl zjištěn nedostatek. V souladu s § 24b odst. 2 ZOS a hodnocením uvedených zákonných kritérií se prvoinstanční správní orgán zabýval rozsahem inspekčních zjištění, mimo jiné i počtem druhů nevyhovujících výrobků ve vztahu k množství kontrolovaných druhů výrobků, počtem prodejen se závadným zjištěním ve vztahu k celkovému počtu kontrolovaných prodejen, včetně kritéria opakovatelnosti protiprávního jednání.

[36] Za zcela logickou považuje soud úvahu správních orgánů v otázce odstranitelnosti újmy. Žalobce totiž uvedl, že spotřebitelům postiženým nesprávným účtováním vyplácí zpětně rozdíl v cenách. V takovém případě jde podle soudu o povinnost žalobce k nápravě vlastního protiprávního jednání. Podle soudu je zcela zřejmé, že pokud spotřebitel nezjistí ihned při placení nebo bezprostředně po něm, že mu byla účtována cena odlišná od cenovky umístěné v regálech u výrobků, je jeho situace při pozdějším požadování případné náhrady komplikovaná a obtížně prokazovatelná. Samotný požadavek spotřebitele na vyplacení rozdílu je podmíněn tím, že si spotřebitel vůbec všimne pochybení při účtování, neboť řadu spotřebitelů ani nenapadne, že ceny u výrobků by nemusely souhlasit s cenami účtovanými u

pokladny, a proto si nesnaží zapamatovat nebo zapisovat ceny všech výrobků, které nakupují. Většina spotřebitelů tak cenový nesoulad nezaznamená a o reálném odstranění vzniklé škody, kterou se snaží žalobce argumentovat, tak nelze v případě těchto spotřebitelů ani uvažovat. Správní orgány tak správně k uvedeným tvrzením žalobce nepřihlídlly.

[37] Soud se ztotožnil se správními orgány i v hodnocení následku protiprávního jednání. Bylo zcela na místě, aby správní orgány hodnotily, jaká škoda spotřebitelům mohla teoreticky vzniknout, pokud se by kontrolované zboží spotřebitelům prodalo. V této souvislosti soud cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2010, č.j. 4 Ads 123/2009-99: *“Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány se s kritériem následků protiprávního jednání vypořádaly správně, když ve prospěch stěžovatele hodnotily skutečnost, že nebyl prokázán škodlivý následek spočívající v poškození zdraví spotřebitele, zároveň však zohlednily, že stěžovatel uváděl do oběhu potraviny, jež nebyly bezpečné a existovala zde možnost negativních dopadů na zdraví spotřebitele. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, který konstatoval, že mohlo dojít ke zdravotnímu poškození spotřebitele v souvislosti s čímž poukázal na svůj rozsudek ze dne 30.7.2004, č.j. 29 Ca 245/2002-69, ve kterém uvedl, že i pouhá možnost ohrožení práv spotřebitelů může být považována za škodlivý následek protiprávního jednání za předpokladu, že je tato možnost ohrožení dostatečným způsobem skutkově podepřena.“*

[38] V případě správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS, tedy pod bodem 1. výroku prvoinstančního rozhodnutí, vzal správní orgán v úvahu následek, kdy v důsledku nesprávného účtování vznikla spotřebiteli přímá újma o celkové výši 49 Kč (peněžní rozdíl 7 Kč, 27 Kč, 15 Kč). Uvedené zjištění mělo vliv na zvýšení pokuty a v neprospěch žalobce bylo posouzeno rovněž to, že neupozorní-li spotřebitel na chybu v účtování ihned při placení nebo bezprostředně po něm, je odstranitelnost takové újmy problematická, protože spotřebitel má pouze doklad o tom, kolik peněz za zboží zaplatil, nikoliv však o tom, kolik zaplatit správně měl. V úvahu správních orgánů byl vzat rovněž následek u správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS pod bodem 2. výroku prvoinstančního správního rozhodnutí, který spočíval v přímé hrozbě finanční újmy pro spotřebitele, kteří by si předmětné výrobky zakoupili. Nesoulad deklarovaných cen a cen, které by byly spotřebiteli následně účtovány, byly kontrolory ověřeny přes pokladnu a při zakoupení pouze jednoho výrobku od každého druhu by spotřebitel byl v příslušné provozovně dne 30.8.2001 poškozen o 121 Kč a dne 1.9.2011 o 33,60 Kč, v součtu by finanční újma činila 154,60 Kč při koupi uvedených výrobků, a to v počtu 1 ks od každého. Tento následek spočívající v hrozbě finanční újmy pro spotřebitele byl vzat v úvahu neprospěch žalobce.

[39] Dle názoru soudu bylo v daném případě dostatečně skutkově podepřeno, aby správní orgány v neprospěch žalobce vyhodnotili pouhou možnost ohrožení práv spotřebitelů. Správní orgány jasně deklarovaly, že jde o pouhou možnost ohrožení práv spotřebitelů, následek byl pouze předpokládán, a byl také hodnocen v neprospěch žalobce. Pokud by následek nastal, byl by zcela jistě hodnocen jinou měrou. Podle názoru soudu nedošlo k pochybení, pokud správní orgány zároveň ve prospěch žalobce nehodnotily, že ve skutečnosti v případě skutkové podstaty druhého správního deliktu (bod 2. výroku prvoinstančního správního rozhodnutí) škodlivý následek v uvedeném rozsahu nenastal. Ve prospěch žalobce bylo v předmětné věci poskytnutí součinnosti žalobce při kontrole. Úvahy správních orgánů nemusejí být ve všech případech zcela shodné. Důležité je, aby byly logické a

přezkoumatelné, vyplývající ze zjištěného skutkového stavu konkrétní věci. Tyto požadavky byly v daném případě naplněny.

[40] Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání, když prvoinstanční správní orgán zahrnul znaky samotné skutkové podstaty správního deliktu opětovně do rozhodování o výši pokuty. Jednalo se o sdělení, že „*poctivost prodeje je základní povinností prodávajícího ... a spotřebitel oprávněně předkládá, že jím vybrané zboží bude účtováno za ceny, se kterými byl seznámen v okamžiku nabídky*“. V další části šlo o sdělení, že „*je třeba úvodem konstatovat, že v případě poskytnutí ceny výrobku, která budí zdání, že je nižší, než jaká je ve skutečnosti, tedy následným účtováním vyšší ceny, vzniká spotřebiteli újma (peněžní rozdíl v jeho neprospěch) ...*“ a „*v neprospěch účastníka řízení byl význam měrou vzat následek tohoto správního deliktu, který spočívá v přímé hrozbě finanční újmy pro spotřebitele, kteří by dané výrobky zakoupili*“.

[41] Námitky žalobce týkající se porušení zásady zákazu dvojího přičítání soud posoudil jako nedůvodné. Předmětné skutečnosti byly prvoinstančním správním orgánem pouze obecně konstatovány v rámci úvodní pasáže odůvodnění rozhodnutí vztahující se k bodu č. 1 výroku (viz konstatování „*... je třeba na samém úvodu konstatovat, že ...*“), a to ještě před samotným hodnocením konkrétních skutečností, které správní orgán podřadil pod kritéria (následek, způsob spáchání správního deliktu) stanovená v § 24b odst. 2 ZOS. Obdobné platí také pro skutečnosti obecně konstatované prvoinstančním správním orgánem k bodu č. 2 výroku, kdy správní orgán tvrzené skutečnosti při vyměřování pokuty nehodnotil, nýbrž je pouze, jak vyplývá ze samotné formulace prvoinstančního správního orgánu („*je třeba úvodem konstatovat ...*“), že je pouze úvodem konstatoval. Prvoinstanční správní orgán tedy přihlédl při vyměřování pokuty pouze k relevantním skutečnostem a porušení zásady zákazu dvojího přičítání se nedopustil. Nelze přisvědčit ani tvrzením žalobce souvisejících s jím posledně citované věty, v níž byl hodnocen následek správního deliktu pod bodem č. 2. Toto hodnocení následku neobsahovalo pouze obecné neindividualizované tvrzení, nýbrž jasně formulovaný následek spočívající v přímé hrozbě finanční újmy pro spotřebitele, kteří by si předmětné výrobky zakoupili. Případné finanční poškození spotřebitele při zakoupení předmětných výrobků bylo kontrolory ověřeno i přes pokladnu. Vzhledem k zjištěným rozdílům mezi deklarovanou cenou výrobku a cenou v systému, které by byla spotřebiteli na pokladně účtována, by byl spotřebitel při zakoupení pouze jednoho výrobku od každého druhu v příslušné provozovně dne 30.8.2011 poškozen o 121 Kč a dne 1.9.201 o 33,60 Kč. Finanční újma spotřebitele by tak činila v součtu 154,60 Kč. Takto provedené hodnocení (které je obsahem prvoinstančního správního rozhodnutí) dostatečným způsobem individualizuje posuzovaný správní delikt. K tíži žalobce jsou hodnoceny konkrétní relevantní exaktní skutečnosti. Závěr o přímé hrozbě finanční újmy pro spotřebitele byl postaven na konkrétních zjištěných a byl dostatečným způsobem skutkově podepřen (k přípustnosti hodnocení možných negativních následků správního deliktu k tíži pachatele viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2010, č.j. 4 Ads 123/2009-99).

[42] Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i s ohledem na hodnocení způsobu protiprávního jednání v případě bodu č. 2, kde byly k tíži žalobce hodnoceny: „nebyl zajištěn soulad deklarovaných cen a cen, které byly následně účtovány“, „selhání vlastních kontrolních mechanismů v podnikání účastníka řízení“, „zcela alarmující nesoulad deklarovaných a skutečných cen“. Podle žalobce se jedná pouze o popis naplnění

znaků skutkové podstaty postihovaných deliktů, které již neměly být hodnoceny při vyměřování výše pokuty, čímž došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

[43] Soud neshledal ani posledně uvedenou námitku žalobce za důvodnou. První z citovaných tvrzení prvoinstančního správního orgánu bylo vytrženo z kontextu, prvoinstanční správní orgán tímto nehodnotil k tíži žalobce nezajištění souladu deklarovaných cen a cen účtovaných, nýbrž hodnotil přímou hrozbu finanční újmy z toho vyplývající pro spotřebitele (viz poslední odst. na str. 6 prvoinstančního správního rozhodnutí), která byla vyjádřena i konkrétní finanční částkou. Bylo-li při hodnocení způsobu spáchání správního deliktu k bodu č. 2 prvoinstančního správního rozhodnutí uvedeno, že „kontrolou zjištěné skutečnosti svědčí o selhání vlastních kontrolních mechanismů podnikání žalobce“, pak samo selhání kontrolních mechanismů není zákonným znakem postihovaného protiprávního jednání (tak by tomu bylo pouze v případě uvedení toho, že cena výrobku byla nesprávně účtována), nýbrž je způsobem spáchání správního deliktu nebo důvodem nesprávného účtování. Použité hodnocení k tíži žalobce je zcela na místě dle § 24b odst. 2 ZOS a jeho zohledněním při vyměřování pokuty nemohlo dojít k porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

[44] Nezajištění souladu deklarovaných cen a cen, které byly následně účtovány, popř. mohly být následně účtovány, bylo v konkrétních případech na provozovnách žalobce jednotlivými kontrolami prokázáno. Důvodem nesouladu těchto cen bylo selhání kontrolních mechanismů podnikání žalobce. Tato zjištění mají oporu v provedeném dokazování a jsou tedy v souladu se skutečným stavem věci.

[45] Žalobce také brojil proti vyjádření prvoinstančního správního orgánu, že v neprospěch žalobce posoudil rovněž v některých případech zcela alarmující nesoulad deklarovaných a skutečných cen. Na uvedeném hodnocení soud neshledává nic závadného. Prvoinstanční správní orgán ve druhém odst. na str. 7 svého rozhodnutí nesoulad deklarovaných a skutečných cen specifikoval jednak peněžní částkou a jednak procentuálně. Posouzení rozdílnosti cen spadá pod kritéria závažnosti správního deliktu. V žádném případě nejde o zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, čímž byla porušována zásada zákazu dvojího přičítání. Rozhodně lze přisvědčit, že nesoulad deklarované ceny u bezdrátového domovního zvonku model 20270 v částce 249 Kč a jeho skutečné ceny v pokladním systému v částce 349 Kč je skutečně alarmující, neboť nesoulad činí celých 100 Kč (bylo by účtováno o 40% více).

[46] K námitce žalobce, že pokutu ve výši 100 000 Kč nelze považovat za pokutu uloženou při samé spodní hranici zákonného rozpětí, neboť žádná dolní hranice stanovena není, soud uvádí, že na formulaci správních orgánů neshledává nic závadného. Na základě vyhodnocení nezbytných zákonných kritérií s přihlédnutím k okolnostem ve prospěch i v neprospěch žalobce, byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč, tedy při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Přitom dle § 24 odst. 10 písm. d) ZOS mohla být žalobci uložena pokuta za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS (a též i za správní delikt dle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS) až do výše 5 mil. Kč. Za této situace je třeba hodnotit pokutu ve výši 100 000 Kč za uloženou ještě při spodní hranici zákonné sazby. V této souvislosti soud přisvědčil úvaze žalovaného o zákonném rozpětí sankce, jenž sahá od 1 haléře až po částku 5 mil. Kč, v jejímž rámci byl správní orgán povinen žalobci uložit pokutu za správní delikt.

[47] Soud má za to, že uložená sankce žalobci je přiměřená a adekvátní zjištěným porušením. Ukládání pokut za správní delikt se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze dle § 78 odst. 1 s.ř.s. jen pokud, překročil-li správní orgánem zákonem stanovené meze tohoto uvážení (jedná o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachování lidské důstojnosti, principu proporcionality apod.) anebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud proto posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem.

[48] Z rozhodnutí obou správních orgánů je zřejmá poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. V důvodech rozhodnutí vyložily jaká zákonná kritéria § 24b odst. 2 ZOS byla vzata v úvahu a jaký měly vliv na význam deliktu. Soud tak nemá důvod vytýkat správním orgánům nedostatky v užití správního uvážení.

[49] Soud neshledal závodů ani v tom, že při hodnocení okolností spáchání deliktu vzaly správní orgány v úvahu také skutečnost, že žalobce právní povinnosti porušil opakovaně. Nejde o opakované sankcionování předchozích správních deliktů, nýbrž o úvahu, zda předchozí sankce byly dostatečné, aby se žalobce příště zdržel deliktního jednání a přiměly jej k přijetí adekvátních opatření vedoucích k odstranění nedostatků. V tomto směru byla na místě i úvaha správních orgánů o preventivní, výchovné a represivní úloze sankce, která musí být v majetkové sféře žalobce znatelná a nikoliv jen zanedbatelná, aby splnila svoji úlohu.

[50] Závěrem soud uvádí, že použité právní úvahy o výši pokuty nevybočily ze zákonných mezí a ani netrpí vnitřním logickým rozparem. Obsah správního spisu jako celku a podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení již uložené pokuty. Vzhledem k tomu, že za předmětné protiprávní jednání bylo možno uložit pokutu podle § 24 odst. 10 písm. d) ZOS až do výše 5 mil. Kč, má krajský soud za to, že pokuta uložená při spodní hranici zákonné sazby, tedy ve výši 100 000 Kč, je přiměřená, nikoliv excesivní, a plně odpovídající předmětnému porušení povinností a okolnostem, za kterých k tomuto porušení došlo, přitom její uložení bylo správními orgány řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno.

VI. Závěr a náklady řízení

[51] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[52] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.
V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. dubna 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu